

Arrest

nr. 188 442 van 15 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. DEHAENE en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart Iraakse staatsburger te zijn van Arabische afkomst en soennitisch moslim. U werd geboren te Kut (provincie Wasit) op 16 oktober 1978. In 1980 verhuisde u met uw familie naar Bagdad waar u vervolgens in de wijken Risala, Al Ghazaliya en Al Dakhiliya woonde. U werkte een tijd bij de Democratische Arbeidsorganisatie samen met uw vader, en vervolgens als automechanicien. In 2007, tijdens het sektarisch geweld, heeft uw vader de familienaam op de identiteitsbewijzen van de familie laten verwijderen. U werd tweemaal opgepakt omwille van een naamgelijkenis met een gezochte terrorist. De eerste keer was in mei 2014 (vermoedt u) nadat u werd opgepakt toen u moest stoppen voor een controle in de wijk Al Jamia. U werd meegenomen naar het politiekantoor waar u 4 dagen werd vastgehouden en ondervraagd. Via connecties van uw vader en het betalen van losgeld werd u

vrijgelaten. Nadat u werd vrijgelaten hebt u geprobeerd een brief te bekomen die bewijst dat u niet deze gezochte persoon was, maar dat is u niet gelukt. Op 2 februari 2015 werd uw broer F.(...) vermoord in de sjiitische wijk Bayaa in Bagdad. Ongeveer een jaar na de eerste arrestatie, in juli 2015, werd u opnieuw gearresteerd nadat uw naam werd gecontroleerd tijdens een wapencontrole bij u thuis. U werd gedurende 18-20 dagen vastgehouden en opnieuw een aantal keer ondervraagd, waarbij u ook geslagen werd. U kwam opnieuw vrij via tussenpersonen en het betalen van losgeld. Op 15 augustus 2015 vertrok u uit Irak naar Turkije. Via een bevriende officier van uw schoonbroer kon u de controles in de luchthaven passeren zonder problemen rond uw naam. Vanuit Turkije reisde u vervolgens verder naar Griekenland om via Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland in België aan te komen op 13 september 2015. U vroeg asiel aan op 23 september 2015.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: een origineel nationaliteitsbewijs, vernieuwd op 9 september 2010 te Bagdad; een originele identiteitskaart, uitgegeven op 20 augustus 2013 te Mansour, Bagdad; een origineel paspoort, uitgegeven op 1 oktober 2013 te Bagdad; een origineel rijbewijs; een originele overlijdensakte van uw broer F.(...); een kopie van uw woonkaart, uitgegeven op 4 april 2011 te Bayaa, Bagdad; een kopie van uw rantsoenkaart, uitgegeven op 2 oktober 2013; een kopie van uw huwelijksakte van de rechtbank burgerlijke stand te Bayaa, Bagdad; een kopie van medisch verslag en röntgenfoto's; kopieën van brieven in verband met de Democratische Arbeidsorganisatie en een kopie van een brief van uw vader om uw familienaam aan te tonen.

B. Motivering

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u vervolging vreest omwille van de gelijkenis die uw naam heeft met deze van een gezochte terrorist. Verder vreest u ook de algemene veiligheidssituatie in Irak, meer bepaald de sjiitische milities. U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Vooreerst wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd doordat u onaannemelijk vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde en in uw hoofde een manifest gebrek aan interesse werd vastgesteld met betrekking tot de kern van uw asielrelaas. Ten eerste kunnen ernstige vragen gesteld worden bij het feit dat u de arrestatie en ondervraging in 2015 niet vermeldt op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U verklaart dat dit komt doordat u werd gevraagd te praten over de algemene situatie in Irak en uw persoonlijk verhaal later kon vertellen (CGVS2, p. 15). Dit verklaart echter niet waarom u dan wel de arrestatie in 2014 vermeldt maar niet deze in 2015. Het gaat hier namelijk om de kern van uw problemen in Irak en de arrestatie waarbij u, volgens uw verklaringen, het langst werd vastgehouden en ook meermaals ernstig werd geslagen (CGVS2, p. 3). Het feit dat u deze gebeurtenis pas vermeldt tijdens het interview op het CGVS doet reeds twifelen of deze feiten überhaupt hebben plaatsgevonden.

Vervolgens legt u over de manier waarop u kon vrijkomen na de eerste arrestatie in 2014 tegenstrijdige en vage verklaringen af. Zo verklaarde u op DVZ dat u werd opgepakt omdat uw naam erg leek op de naam van een gezochte persoon, dat u hiervoor 4 dagen hebt vastgezeten om uw identiteit na te gaan en dat u uiteindelijk werd vrijgelaten toen bleek dat bepaalde gegevens niet overeenkwamen (Vragenlijst CGVS, 3. 1). Op beide gehoren op het CGVS verklaart u dan weer te zijn vrijgelaten via tussenpersonen en na het betalen van geld (CGVS1, p. 15; CGVS2, p. 9). Verder verklaart u dat u na uw eerste vrijlating nog steeds werd verdacht deze gezochte persoon te zijn maar dat dit voor hen niet uitmaakte aangezien ze geld hadden gekregen (CGVS2, p. 10), wat er verder op wijst dat er geen identiteitsverschillen werden vastgesteld. Wanneer u wordt gevraagd over de gegevens die niet overeenkwamen, zoals u verklaarde op DVZ en waar u op geen enkele wijze aangeeft dat er geld werd betaald voor uw vrijlating, antwoordt u: "Ja, dat klopt ik heb dat gezegd. Het ging over informatie over de beschuldigde persoon. Ik bedoelde dat de bewijzen die ze ter beschikking hadden onvoldoende waren. De gezochte persoon had geen geboortedatum bij hem, ook geen moedersnaam, geen geboortedatum van de moeder en geen naam van de stam." Gezien dit een essentieel element in uw relaas betreft en u uiteindelijk in uw antwoord nergens aangeeft welke gegevens nu niet overeenstemden – hetgeen niet hetzelfde betekent als een gebrek aan gegevens werd de vraag u nogmaals gesteld waarop u aangeeft: "Ik heb gezegd de moedersnaam kwam niet overeen en mijn 4de naam, de vader van de grootvader, de familienaam en de naam van de stam." (CGVS1, p. 16)." Wanneer gezien het weinig coherente karakter in uw verklaringen hieromtrent dan nog eens wordt gevraagd welke gegevens nu wel of niet overeenkwamen zegt u dat ze van de gezochte persoon enkel de naam Y.(...) K.(...) A.(...) en zijn moedersnaam hadden en dat dit de enige details waren die ze ter beschikking hadden (CGVS1, p. 18). Wanneer tijdens het tweede gehoor op deze kwestie wordt teruggekomen, verklaart u dan weer: "Ze hebben vermoeden omdat zijn naam op de mijne lijkt, ik bedoel mijn voornaam, de naam van mijn vader, grootvader, mijn familienaam en de naam van mijn moeder." (CGVS2, p. 3) en "Hij heet Y.(...) K.(...) A.(...), zijn moeder heeft K.(...) M.(...). Dus zijn naam lijkt op mijn naam." (CGVS2, p. 4) en "Hij had geen familienaam, geen geboortedatum, geen geboortedatum van de moeder en geen 4de naam" (CGVS2, p. 6). Uw inconsistente antwoorden

met betrekking tot de persoonsgegevens die al dan niet met de gezochte terrorist overeenstemmen en de reden waarom u werd vrijgelaten doen dan ook ernstig twifelen aan de omstandigheden waarin u kon vrijkomen. Daarbij aansluitend legt u ook zeer vage en onduidelijke verklaringen af omtrent de manier waarop u via de connecties van uw vader en de betaling van losgeld kon vrijkomen hetgeen toch de reden is, zoals u tijdens beide CGVS - asielgehoren aangeeft, waarom u werd vrijgelaten. Wanneer u gevraagd wordt wat uw vader precies heeft ondernomen en aan hij wie geld heeft betaald antwoordt u: "Zeker aan de staat, hoe ik kon vrijkomen." en "Ik was binnen, zeker via zijn contacten en kennissen."(CGVS1, p. 15) U nogmaals gevraagd naar de connecties die uw vader had waardoor u twee maal kon vrijkomen en aan wie geld werd betaald antwoordt u dat u hier niks over weet omdat u zich niet bemoeit met de zaken van uw vader (CGVS1, p. 18). Niet alleen is het onaannemelijk dat u dergelijk vage antwoorden geeft over de manier waarop u kon vrijkomen, het is daarenboven frappant hoe weinig interesse u toont in de stappen die uw vader heeft ondernomen. Deze tegenstrijdigheid, inconsistenties en vaagheden tasten dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw vrijlating na de eerste arrestatie in ernstige mate aan en doen bovendien verder twifelen over de tweede arrestatie in 2015.

U verklaart verder dat u na uw eerste en tweede vrijlating geprobeerd hebt een document te bekomen dat bewijst dat u niet de gezochte persoon bent maar dit is u niet gelukt (CGVS2, p. 10). U maakt echter op geen enkel moment duidelijk welke stappen u hier concreet hebt voor ondernomen of welke inspanningen u hebt geleverd om effectief zo'n document te bekomen. Verder dan verklaringen als "[...] dat ik wel ging naar de generale veiligheidsdiensten om een brief dat ik niet werd gezocht te krijgen maar het is mij niet gelukt om binnen te geraken." (CGVS1, p. 16) komt u niet. Op de vraag of uw vader dan niks kon doen, aangezien hij toch connecties had om u eerder vrij te krijgen antwoordt u dat hij het wel gevraagd had bij sommige personen maar dat dit niet gelukt was (CGVS1, p. 16). Op het tweede interview verklaart u verder ook bij de rechtbank Al Saab een brief gevraagd te hebben maar ook daar gaat u verder niet concreet op in (CGVS2, p. 10). U spreekt over kennissen van uw vader maar op geen enkel moment licht u verder toe om welke personen het gaat en hoe zij eventueel aan dergelijke documenten zouden kunnen komen, of de reden waarom u net met hen hiervoor contact zou opnemen (CGVS2, p. 10). Verder blijkt uit uw verklaringen dat u zelfs niet wist of hebt nagevraagd of de autoriteiten op de hoogte waren dat u deze gezochte persoon niet was (CGVS2, p. 8). Even later wanneer de vraag nogmaals wordt gesteld antwoordt u dat u wel nog steeds aanzien werd als die gezochte terrorist (CGVS2, p. 9).

Het gebrek aan interesse die u toont in de manier waarop u kon vrijkomen en de beperkte inspanningen, waarover u dan nog vage verklaringen geeft, die u leverde om meer te weten te komen en/of niet opnieuw te worden opgepakt, relativiseren in ernstige mate de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Verder dient te worden opgemerkt dat u nog naar uw werk ging tot 10 dagen voor uw vertrek uit Irak, dus volgens uw verklaringen tot 5 augustus 2015. Op het tweede gehoor beweert u echter na uw tweede vrijlating, hetgeen u situeert in juli (CGVS 1p.13) niet meer gewerkt te hebben. Gewezen op deze tegenstrijdigheid verklaart u enkel dat u niet gezegd hebt gewerkt te hebben tot 5 augustus 2015 (CGVS2, p. 11), wat de vastgestelde tegenstrijdigheid uiteraard niet opheft.

Voorts is het opmerkelijk dat u zonder problemen Irak kon verlaten met uw paspoort en niet werd tegengehouden omwille van uw naam ondanks het feit dat u nog zou gezocht worden. U verklaart dat u hiervoor hulp kreeg via een bevriende officier van uw schoonbroer maar ook hier geeft u geen eenduidige informatie over. Zo verklaart u tijdens het eerste interview deze persoon 2 keer ontmoet te hebben, waarbij hij u de tweede keer hielp op de luchthaven op het moment van uw vertrek (CGVS1, p. 12) terwijl u op het tweede interview verklaart deze persoon één keer gezien te hebben, toen op de luchthaven (CGVS2, p. 15). Voorts is het tekenend dat u een vrees voor een nieuwe arrestatie niet inriep op DVZ. U spreekt immers enkel over uw arrestatie in 2014 toen expliciet gevraagd werd naar eerdere arrestaties of veroordelingen (DVZ 3.1). Echter wanneer expliciet wordt gevraagd wat u vreest bij een terugkeer en de redenen hiervoor geeft u enkel een schrik aan voor de sjiiitische milities in Irak (vragenlijst DVZ 3.5). Indien u daadwerkelijk nog zou gezocht worden door de overheid omwille van een naamsverwarring met een terrorist kan niet worden ingezien waarom u dit dan ook niet meldt op de DVZ.

Daarnaast legt u ook met betrekking tot de periodes dat u werd vastgehouden en wat daar precies gebeurde onduidelijke verklaringen af. Zo weet u niet zeker hoe lang u de tweede keer werd vastgehouden (CGVS1, p. 18; CGVS2, p. 12). U herinnert zich ook niks met betrekking tot de feiten die de gezochte terrorist zou gepleegd hebben en de vragen die u hierover werden gesteld. Zo werd u gevraagd over terroristische zaken maar wanneer wordt verder gevraagd wat dit precies inhield antwoordt u: "zaken die te maken hebben met de regering. Ik kan het mij niet herinneren" (CGVS2, p. 13). Het is zeer opmerkelijk dat u niet meer over deze persoon kan vertellen dan "[...] hij vermoordt, verdrijven van burgers van de ene regio naar de andere, stelen."(CGVS2, p. 2). U vernam deze informatie tijdens de periodes dat u ondervraagd werd (CGVS2, p. 3). Wanneer hier nog wat op

doorgevraagd wordt weet u nog te vertellen dat hij ook gezocht wordt voor bomauto's, wat u ook tijdens de ondervragen hebt vernomen en via de connecties van uw vader (CGVS2, p. 4). Verder weet u duidelijk niet of deze persoon tot IS behoort of niet aangezien u op het ene moment stelt dat "het kan zijn dat hij van IS is" en het ander moment bevestigt dat de ondervragers u zeiden dat hij tot IS behoort (CGVS2, p. 2-3). Het is ten zeerste merkwaardig dat u geen extra informatie over deze persoon hebt. U werd namelijk een eerste keer gedurende 4 dagen vastgehouden en een tweede keer gedurende 18-20 dagen en bijna elke dag ondervraagd net omdat de autoriteiten dachten dat u deze gezochte terrorist was (CGVS1, p. 14 en 18, CGVS2, p. 12). Daarbij geeft u zelf ook aan dat u de informatie die u over die terrorist hebt, vernomen hebt uit die ondervragingen. Rekening houdend met de vele ondervragingen die u volgens uw verklaringen hebt moeten ondergaan en het feit dat u tijdens de ondervragingen ook fysiek werd geslagen – waardoor kan worden verwacht dat wat tijdens die verhoren gebeurd is een diepe indruk op u nalieten – is het niet aannemelijk dat u hierover amper spontaan informatie kan geven en louter een vaag antwoord geeft wanneer u iets wordt gevraagd en daarbij slechts dergelijk vage informatie over die gezochte persoon ter beschikking hebt. Deze vaststelling tast verder in ernstige mate uw geloofwaardigheid aan en doen bovendien twifelen aan de eerste arrestatie.

Bijkomend dient te worden opgemerkt dat het op zijn minst opmerkelijk is dat de Iraakse autoriteiten dergelijk onvolledige informatie hebben over een terrorist die voor een aantal ernstige misdaden reeds enkele jaren wordt gezocht. Zo zouden de autoriteiten niet beschikken over een stamnaam, familienaam, geboortedatum, geboorteplaats en een foto (CGVS2, p. 6). Het ontbreken van dergelijke informatie wijst u aan het feit dat elke inlichtingendienst afhangt van de informatie die ze krijgt van een spion, en dat deze in dit geval dus niet voldoende informatie heeft (CGVS2, p. 6-7). Hoewel de praktijk van informanten is gekend in Irak en op basis van onvolledige informatie inderdaad onschuldig mensen worden gearresteerd (zie bijgevoegde informatie) valt het toch te verbazen dat de Iraakse autoriteiten wel degelijk op de hoogte zijn van een aantal ernstige misdaden die deze persoon zou begaan hebben maar verder geen enkele specificaties hebben over de identiteit van deze, toch volgens uw verklaringen (CGVS2, p. 6) Iraakse, terrorist.

Gelet op de incoherenties met uw verklaringen op DVZ aangaande uw tweede aanhouding, uw vrees bij terugkeer en de wijze waarop u de eerste maal werd vrijgelaten, uw vage verklaringen aangaande uw inspanningen bewijsstukken te bemachtigen om aan te tonen dat u niet de gezochte terrorist bent, uw vage verklaringen aangaande de persoon die gezocht wordt ondanks uw langdurige ondervragingen hierover én uw initiële bewering dat u omwille van verschil in persoonsgegevens werd vrijgelaten, het bevreemdende karakter betreffende de toch wel summiere informatie waarover de Iraakse autoriteiten beschikken aangaande de persoon die zij zoeken en een gedrag die evenmin wijst op een actuele vrees voor vervolging, hebt u niet aannemelijk kunnen maken dat u omwille van een naamsverwarring een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade dient te koesteren.

Wat betreft de medische problemen aan uw rug, haalt u tijdens het eerste interview nergens aan dat deze problemen verergerd zijn na de tweede arrestatie en deze ten gevolge van uw werk zijn (CGVS 1 p.8). Wanneer u op het op het tweede interview wordt gevraagd waarom u enkel aanhaalde dat deze problemen werden veroorzaakt door uw werk zegt u eerst dat u de kans niet kreeg om dit te vertellen en vervolgens dat het kan zijn dat u soms niet gefocust was (CGVS2, p. 3). In het geval dat de problemen aan uw rug effectief verslechterden ten gevolge van de ondervragingen die u moest ondergaan (en die de reden zijn voor uw vertrek uit Irak) kan verwacht worden dat u deze rugproblemen meteen in verband brengt met de problemen waarvoor u uw land hebt verlaten. Het medisch verslag dat u voorlegt wijzigen deze vaststellingen niet. Het attest bevestigt dat u kampt met problemen aan uw rug maar biedt geen uitsluitel over de oorzaken van dit letsel. Gelet op deze bevindingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hieromtrent.

U verklaarde ook de sjjiitische milities in Irak te vrezen. Persoonlijk kwam u nooit met de milities in contact maar volgens uw verklaringen hebben ze wel uw broer vermoord (CGVS2, p. 16). Wat het overlijden van uw broer betreft hebt u niet aannemelijk gemaakt dat deze gebeurtenis iets te maken heeft met uw persoonlijke problemen. Zo antwoordt u wanneer gevraagd wordt of er een verband is met uw problemen "Ik vermoed van niet en van wel" (CGVS1, p. 4). Verder verduidelijkt u dat hij vermoord is in Bayaa, een sjjiitische wijk, toen hij er voor herstellingen (hij was taxichauffeur) naartoe ging en dat u om die reden (namelijk dat het een sjjiitische wijk betrof) vermoedt dat hij om sektarische redenen is vermoord (CGVS1, p. 4). Uit deze verklaringen dient te worden besloten dat u zelf het verband tussen uw problemen en de moord op uw broer niet legt en aldus geen actuele en persoonlijke vrees dient te koesteren ten gevolge van deze gebeurtenis, als deze al überhaupt heeft plaatsgevonden. U was immers met uw familie sinds 2009 woonachtig in Al Yarmouk, wijk Dakhiliya (CGVS 1 p.4)

Wat betreft uw werk voor de ngo waarbij uw vader ook betrokken is, de Democratische Arbeidsorganisatie, stelt het CGVS vast dat u hierdoor geen persoonlijke problemen hebt gekend, wat u ook zelf niet aanhaalt, waardoor u hierdoor geen vervolging ten aanzien van uw persoon dient te vrezen.

Door het geheel aan bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over uw problemen in Irak. Er mag immers van u worden verwacht dat u voor de diverse asielinstanties coherente en gedetailleerde verklaringen aflegt en dat u de feiten die de aanleiding vormen van uw vlucht uit Irak op een nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2 a en b van de Vreemdelingenwet.

De overige door u voorgelegde documenten wijzigen deze vaststellingen niet. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, paspoort, rijbewijs, woonstkaart, rantsoenkaart, huwelijksakte en de brieven m.b.t. de Democratische Arbeidsorganisatie bevatten louter persoonsgegevens en gegevens over uw werkverleden die niet worden betwist. U legde eveneens een overlijdensakte van uw broer voor. Deze indicatie van het overlijden van uw broer kan echter niet in verband met uw relaas worden gebracht noch geeft dit aan dat u omwille van dit feit bij terugkeer zou worden gevisieerd waardoor het deze basis niet afdoende is om een vluchtelingenstatus of een subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en

11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “*Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*” van 23 juni 2016, en de COI Focus “*Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016*” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “*Position on Returns to Iraq*” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die

er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in hoofdorde aan dat hem de vluchtelingenstatus moet worden verleend overeenkomstig artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), en in ondergeschikte orde dat hij recht heeft op de subsidiaire bescherming voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Tevens is hij van oordeel dat de bestreden beslissing artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u vervolging vreest omwille van de gelijkenis die uw naam heeft met deze van een gezochte terrorist. Verder vreest u ook de algemene veiligheidssituatie in Irak, meer bepaald de sjiitische milities. U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Vooreerst wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd doordat u onaannemelijk vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde en in uw hoofde een manifest gebrek aan interesse werd vastgesteld met betrekking tot de kern van uw asielrelaas. Ten eerste kunnen ernstige vragen gesteld worden bij het feit dat u de arrestatie en ondervraging in 2015 niet vermeld hebt op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U verklaart dat dit komt doordat u werd gevraagd te praten over de algemene situatie in Irak en uw persoonlijk verhaal later kon vertellen (CGVS2, p. 15). Dit verklaart echter niet waarom u dan wel de arrestatie in 2014 vermeldt maar niet deze in 2015. Het gaat hier namelijk om de kern van uw problemen in Irak en de arrestatie waarbij u, volgens uw verklaringen, het langst werd vastgehouden en ook meermaals ernstig werd geslagen (CGVS2, p. 3). Het feit dat u deze gebeurtenis pas vermeldt tijdens het interview op het CGVS doet reeds twifelen of deze feiten überhaupt hebben plaatsgevonden.

Vervolgens legt u over de manier waarop u kon vrijkomen na de eerste arrestatie in 2014 tegenstrijdige en vage verklaringen af. Zo verklaarde u op DVZ dat u werd opgepakt omdat uw naam erg leek op de naam van een gezochte persoon, dat u hiervoor 4 dagen hebt vastgezeten om uw identiteit na te gaan en dat u uiteindelijk werd vrijgelaten toen bleek dat bepaalde gegevens niet overeenkwamen (Vragenlijst CGVS, 3. 1). Op beide gehoren op het CGVS verklaart u dan weer te zijn vrijgelaten via tussenpersonen en na het betalen van geld (CGVS1, p. 15; CGVS2, p. 9). Verder verklaart u dat u na uw eerste vrijlating nog steeds werd verdacht deze gezochte persoon te zijn maar dat dit voor hen niet uitmaakte aangezien ze geld hadden gekregen (CGVS2, p. 10), wat er verder op wijst dat er geen identiteitsverschillen werden vastgesteld. Wanneer u wordt gevraagd over de gegevens die niet overeenkwamen, zoals u verklaarde op DVZ en waar u op geen enkele wijze aangeeft dat er geld werd betaald voor uw vrijlating, antwoordt u: “Ja, dat klopt ik heb dat gezegd. Het ging over informatie over de beschuldigde persoon. Ik

bedoelde dat de bewijzen die ze ter beschikking hadden onvoldoende waren. De gezochte persoon had geen geboortedatum bij hem, ook geen moedersnaam, geen geboortedatum van de moeder en geen naam van de stam." Gezien dit een essentieel element in uw relaas betreft en u uiteindelijk in uw antwoord nergens aangeeft welke gegevens nu niet overeenstemden – hetgeen niet hetzelfde betekent als een gebrek aan gegevenswerd de vraag u nogmaals gesteld waarop u aangeeft: "Ik heb gezegd de moedersnaam kwam niet overeen en mijn 4de naam, de vader van de grootvader, de familienaam en de naam van de stam." (CGVS1, p. 16)." Wanneer gezien het weinig coherente karakter in uw verklaringen hieromtrent dan nog eens wordt gevraagd welke gegevens nu wel of niet overeenkwamen zegt u dat ze van de gezochte persoon enkel de naam Y.(...) K.(...) A.(...) en zijn moedersnaam hadden en dat dit de enige details waren die ze ter beschikking hadden (CGVS1, p. 18). Wanneer tijdens het tweede gehoor op deze kwestie wordt teruggekomen, verklaart u dan weer: "Ze hebben vermoeden omdat zijn naam op de mijne lijkt, ik bedoel mijn voornaam, de naam van mijn vader, grootvader, mijn familienaam en de naam van mijn moeder." (CGVS2, p. 3) en "Hij heet Y.(...) K.(...) A.(...), zijn moeder heeft K.(...) M.(...). Dus zijn naam lijkt op mijn naam." (CGVS2, p. 4) en "Hij had geen familienaam, geen geboortedatum, geen geboortedatum van de moeder en geen 4de naam" (CGVS2, p. 6). Uw inconsistente antwoorden met betrekking tot de persoonsgegevens die al dan niet met de gezochte terrorist overeenstemmen en de reden waarom u werd vrijgelaten doen dan ook ernstig twifelen aan de omstandigheden waarin u kon vrijkomen. Daarbij aansluitend legt u ook zeer vage en onduidelijke verklaringen af omtrent de manier waarop u via de connecties van uw vader en de betaling van losgeld kon vrijkomen hetgeen toch de reden is, zoals u tijdens beide CGVS - asielgehoren aangeeft, waarom u werd vrijgelaten. Wanneer u gevraagd wordt wat uw vader precies heeft ondernomen en aan hij wie geld heeft betaald antwoordt u: "Zeker aan de staat, hoe ik kon vrijkomen." en "Ik was binnen, zeker via zijn contacten en kennissen."(CGVS1, p. 15) U nogmaals gevraagd naar de connecties die uw vader had waardoor u twee maal kon vrijkomen en aan wie geld werd betaald antwoordt u dat u hier niks over weet omdat u zich niet bemoeit met de zaken van uw vader (CGVS1, p. 18). Niet alleen is het onaannemelijk dat u dergelijk vage antwoorden geeft over de manier waarop u kon vrijkomen, het is daarenboven frappant hoe weinig interesse u toont in de stappen die uw vader heeft ondernomen. Deze tegenstrijdigheid, inconsistenties en vaagheden tasten dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw vrijlating na de eerste arrestatie in ernstige mate aan en doen bovendien verder twifelen over de tweede arrestatie in 2015.

U verklaart verder dat u na uw eerste en tweede vrijlating geprobeerd hebt een document te bekomen dat bewijst dat u niet de gezochte persoon bent maar dit is u niet gelukt (CGVS2, p. 10). U maakt echter op geen enkel moment duidelijk welke stappen u hier concreet hebt voor ondernomen of welke inspanningen u hebt geleverd om effectief zo'n document te bekomen. Verder dan verklaringen als "[...] dat ik wel ging naar de generale veiligheidsdiensten om een brief dat ik niet werd gezocht te krijgen maar het is mij niet gelukt om binnen te geraken." (CGVS1, p. 16) komt u niet. Op de vraag of uw vader dan niks kon doen, aangezien hij toch connecties had om u eerder vrij te krijgen antwoordt u dat hij het wel gevraagd had bij sommige personen maar dat dit niet gelukt was (CGVS1, p. 16). Op het tweede interview verklaart u verder ook bij de rechtbank Al Saab een brief gevraagd te hebben maar ook daar gaat u verder niet concreet op in (CGVS2, p. 10). U spreekt over kennissen van uw vader maar op geen enkel moment licht u verder toe om welke personen het gaat en hoe zij eventueel aan dergelijke documenten zouden kunnen komen, of de reden waarom u net met hen hiervoor contact zou opnemen (CGVS2, p. 10). Verder blijkt uit uw verklaringen dat u zelfs niet wist of hebt nagevraagd of de autoriteiten op de hoogte waren dat u deze gezochte persoon niet was (CGVS2, p. 8). Even later wanneer de vraag nogmaals wordt gesteld antwoordt u dat u wel nog steeds aanzien werd als die gezochte terrorist (CGVS2, p. 9).

Het gebrek aan interesse die u toont in de manier waarop u kon vrijkomen en de beperkte inspanningen, waarover u dan nog vage verklaringen geeft, die u leverde om meer te weten te komen en/of niet opnieuw te worden opgepakt, relativiseren in ernstige mate de door u ingeroepen vrees voor vervolging.

Verder dient te worden opgemerkt dat u nog naar uw werk ging tot 10 dagen voor uw vertrek uit Irak, dus volgens uw verklaringen tot 5 augustus 2015. Op het tweede gehoor beweert u echter na uw tweede vrijlating, hetgeen u situeert in juli (CGVS 1p.13) niet meer gewerkt te hebben. Gewezen op deze tegenstrijdigheid verklaart u enkel dat u niet gezegd hebt gewerkt te hebben tot 5 augustus 2015 (CGVS2, p. 11), wat de vastgestelde tegenstrijdigheid uiteraard niet opheft.

Voorts is het opmerkelijk dat u zonder problemen Irak kon verlaten met uw paspoort en niet werd tegengehouden omwille van uw naam ondanks het feit dat u nog zou gezocht worden. U verklaart dat u hiervoor hulp kreeg via een bevriende officier van uw schoonbroer maar ook hier geeft u

geen eenduidige informatie over. Zo verklaart u tijdens het eerste interview deze persoon 2 keer ontmoet te hebben, waarbij hij u de tweede keer hielp op de luchthaven op het moment van uw vertrek (CGVS1, p. 12) terwijl u op het tweede interview verklaart deze persoon één keer gezien te hebben, toen op de luchthaven (CGVS2, p. 15). Voorts is het tekenend dat u een vrees voor een nieuwe arrestatie niet inriep op DVZ. U spreekt immers enkel over uw arrestatie in 2014 toen expliciet gevraagd werd naar eerdere arrestaties of veroordelingen (DVZ 3.1). Echter wanneer expliciet wordt gevraagd wat u vreest bij een terugkeer en de redenen hiervoor geeft u enkel een schrik aan voor de sjjiitische milities in Irak (vragenlijst DVZ 3.5). Indien u daadwerkelijk nog zou gezocht worden door de overheid omwille van een naamsverwarring met een terrorist kan niet worden ingezien waarom u dit dan ook niet meldt op de DVZ.

Daarnaast legt u ook met betrekking tot de periodes dat u werd vastgehouden en wat daar precies gebeurde onduidelijke verklaringen af. Zo weet u niet zeker hoe lang u de tweede keer werd vastgehouden (CGVS1, p. 18; CGVS2, p. 12). U herinnert zich ook niks met betrekking tot de feiten die de gezochte terrorist zou gepleegd hebben en de vragen die u hierover werden gesteld. Zo werd u gevraagd over terroristische zaken maar wanneer wordt verder gevraagd wat dit precies inhield antwoordt u: “zaken die te maken hebben met de regering. Ik kan het mij niet herinneren” (CGVS2, p. 13). Het is zeer opmerkelijk dat u niet meer over deze persoon kan vertellen dan “[...] hij vermoordt, verdrijven van burgers van de ene regio naar de andere, stelen.” (CGVS2, p. 2). U vernam deze informatie tijdens de periodes dat u ondervraagd werd (CGVS2, p. 3). Wanneer hier nog wat op doorgevraagd wordt weet u nog te vertellen dat hij ook gezocht wordt voor bomauto's, wat u ook tijdens de ondervragen hebt vernomen en via de connecties van uw vader (CGVS2, p. 4). Verder weet u duidelijk niet of deze persoon tot IS behoort of niet aangezien u op het ene moment stelt dat “het kan zijn dat hij van IS is” en het ander moment bevestigt dat de ondervragers u zeiden dat hij tot IS behoort (CGVS2, p. 2-3). Het is ten zeerste merkwaardig dat u geen extra informatie over deze persoon hebt. U werd namelijk een eerste keer gedurende 4 dagen vastgehouden en een tweede keer gedurende 18-20 dagen en bijna elke dag ondervraagd net omdat de autoriteiten dachten dat u deze gezochte terrorist was (CGVS1, p. 14 en 18, CGVS2, p. 12). Daarbij geeft u zelf ook aan dat u de informatie die u over die terrorist hebt, vernomen hebt uit die ondervragingen. Rekening houdend met de vele ondervragingen die u volgens uw verklaringen hebt moeten ondergaan en het feit dat u tijdens de ondervragingen ook fysiek werd geslagen – waardoor kan worden verwacht dat wat tijdens die verhoren gebeurd is een diepe indruk op u nalieten – is het niet aannemelijk dat u hierover amper spontaan informatie kan geven en louter een vaag antwoord geeft wanneer u iets wordt gevraagd en daarbij slechts dergelijk vage informatie over die gezochte persoon ter beschikking hebt. Deze vaststelling tast verder in ernstige mate uw geloofwaardigheid aan en doen bovendien twifelen aan de eerste arrestatie.

Bijkomend dient te worden opgemerkt dat het op zijn minst opmerkelijk is dat de Iraakse autoriteiten dergelijk onvolledige informatie hebben over een terrorist die voor een aantal ernstige misdaden reeds enkele jaren wordt gezocht. Zo zouden de autoriteiten niet beschikken over een stamnaam, familienaam, geboortedatum, geboorteplaats en een foto (CGVS2, p. 6). Het ontbreken van dergelijke informatie wijst u aan het feit dat elke inlichtingendienst afhangt van de informatie die ze krijgt van een spion, en dat deze in dit geval dus niet voldoende informatie heeft (CGVS2, p. 6-7). Hoewel de praktijk van informanten is gekend in Irak en op basis van onvolledige informatie inderdaad onschuldig mensen worden gearresteerd (zie bijgevoegde informatie) valt het toch te verbazen dat de Iraakse autoriteiten wel degelijk op de hoogte zijn van een aantal ernstige misdaden die deze persoon zou begaan hebben maar verder geen enkele specificaties hebben over de identiteit van deze, toch volgens uw verklaringen (CGVS2, p. 6) Iraakse, terrorist.

Gelet op de incoherenties met uw verklaringen op DVZ aangaande uw tweede aanhouding, uw vrees bij terugkeer en de wijze waarop u de eerste maal werd vrijgelaten, uw vage verklaringen aangaande uw inspanningen bewijsstukken te bemachtigen om aan te tonen dat u niet de gezochte terrorist bent, uw vage verklaringen aangaande de persoon die gezocht wordt ondanks uw langdurige ondervragingen hierover én uw initiële bewering dat u omwille van verschil in persoonsgegevens werd vrijgelaten, het bevreemdende karakter betreffende de toch wel summiere informatie waarover de Iraakse autoriteiten beschikken aangaande de persoon die zij zoeken en een gedrag die evenmin wijst op een actuele vrees voor vervolging, hebt u niet aannemelijk kunnen maken dat u omwille van een naamsverwarring een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade dient te koesteren.

Wat betreft de medische problemen aan uw rug, haalt u tijdens het eerste interview nergens aan dat deze problemen verergerd zijn na de tweede arrestatie en deze ten gevolge van uw werk zijn (CGVS 1 p.8). Wanneer u op het op het tweede interview wordt gevraagd waarom u enkel aanhaalde dat deze

problemen werden veroorzaakt door uw werk zegt u eerst dat u de kans niet kreeg om dit te vertellen en vervolgens dat het kan zijn dat u soms niet gefocust was (CGVS2, p. 3). In het geval dat de problemen aan uw rug effectief verslechterden ten gevolge van de ondervragingen die u moest ondergaan (en die de reden zijn voor uw vertrek uit Irak) kan verwacht worden dat u deze rugproblemen meteen in verband brengt met de problemen waarvoor u uw land hebt verlaten. Het medisch verslag dat u voorlegt wijzigen deze vaststellingen niet. Het attest bevestigt dat u kampt met problemen aan uw rug maar biedt geen uitsluitsel over de oorzaken van dit letsel. Gelet op deze bevindingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hieromtrent.

U verklaarde ook de sjjiitische milities in Irak te vrezen. Persoonlijk kwam u nooit met de milities in contact maar volgens uw verklaringen hebben ze wel uw broer vermoord (CGVS2, p. 16). Wat het overlijden van uw broer betreft hebt u niet aannemelijk gemaakt dat deze gebeurtenis iets te maken heeft met uw persoonlijke problemen. Zo antwoordt u wanneer gevraagd wordt of er een verband is met uw problemen "Ik vermoed van niet en van wel" (CGVS1, p. 4). Verder verduidelijkt u dat hij vermoord is in Bayaa, een sjjiitische wijk, toen hij er voor herstellingen (hij was taxichauffeur) naartoe ging en dat u om die reden (namelijk dat het een sjjiitische wijk betrof) vermoedt dat hij om sektarische redenen is vermoord (CGVS1, p. 4). Uit deze verklaringen dient te worden besloten dat u zelf het verband tussen uw problemen en de moord op uw broer niet legt en aldus geen actuele en persoonlijke vrees dient te koesteren ten gevolge van deze gebeurtenis, als deze al überhaupt heeft plaatsgevonden. U was immers met uw familie sinds 2009 woonachtig in Al Yarmouk, wijk Dakhiliya (CGVS 1 p.4)

Wat betreft uw werk voor de ngo waarbij uw vader ook betrokken is, de Democratische Arbeidsorganisatie, stelt het CGVS vast dat u hierdoor geen persoonlijke problemen hebt gekend, wat u ook zelf niet aanhaalt, waardoor u hierdoor geen vervolging ten aanzien van uw persoon dient te vrezen.

Door het geheel aan bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over uw problemen in Irak. Er mag immers van u worden verwacht dat u voor de diverse asielinstanties coherente en gedetailleerde verklaringen aflegt en dat u de feiten die de aanleiding vormen van uw vlucht uit Irak op een nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2 a en b van de Vreemdelingenwet.

De overige door u voorgelegde documenten wijzigen deze vaststellingen niet. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, paspoort, rijbewijs, woonkaart, rantsoenkaart, huwelijksakte en de brieven m.b.t. de Democratische Arbeidsorganisatie bevatten louter persoonsgegevens en gegevens over uw werkverleden die niet worden betwist. U legde eveneens een overlijdensakte van uw broer voor. Deze indicatie van het overlijden van uw broer kan echter niet in verband met uw relaas worden gebracht noch geeft dit aan dat u omwille van dit feit bij terugkeer zou worden gevisieerd waardoor het deze basis niet afdoende is om een vluchtelingenstatus of een subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. (...)"

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Van een kandidaat-vluchteling mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen, en dit reeds tijdens zijn eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken. *In casu* dient op basis van de stukken in het administratief dossier te worden vastgesteld dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft gemeld dat hij behalve in 2014 ook in 2015 werd gearresteerd en ondervraagd naar aanleiding van de vermeende overeenkomst tussen zijn naam en die van een gezochte terrorist. Dat verzoeker, hem uitdrukkelijk gevraagd of hij gearresteerd is geweest, wel de arrestatie van 2014 vermeldt maar niet de meer recente arrestatie van 2015, waarbij hij nochtans aanmerkelijk langer werd opgesloten en zwaarder werd mishandeld, doet in ernstige mate afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid (stuk 10, vragenlijst, vraag 3.1). Zoals verzoeker in zijn verzoekschrift bevestigt, zou zijn tweede arrestatie en opsluiting in 2015 immers de rechtstreekse aanleiding zijn

geweest voor het vertrek uit zijn land van herkomst, aangezien hij vreesde dat hij niet meer vrijgelaten zou worden mocht hij een derde keer worden gearresteerd. Het mag daarbij des te meer verbazen dat verzoeker, hem bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd naar zijn vrees in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, slechts verwijst naar het gevaar dat uitgaat van de sjiiitische milities in Bagdad, waarmee hij evenwel geen persoonlijke problemen kende, en met geen woord rept over enige vrees om opnieuw door de overheid te worden gearresteerd en opgesloten omwille van de vermeende naamsverwarring met een gezochte terrorist (stuk 10, vragenlijst, vraag 3.4; stuk 5, gehoorverslag, p. 16). Het argument dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd kort te zijn en details te bewaren voor het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, kan niet afdoende verklaren waarom verzoeker een dergelijk fundamenteel element van zijn asielse relaas onvermeld laat. Uit het verslag van het desbetreffend gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt niet dat verzoeker de tijd of gelegenheid niet zou hebben gekregen om de arrestatie van 2015 te vermelden en dat hem in tegendeel uitdrukkelijk werd gevraagd een overzicht te geven van alle feiten die hadden geleid tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst (stuk 10, vragenlijst, vraag 3.5). Verzoeker draagt dan ook zelf de volledige verantwoordelijkheid voor deze omissie. Het gegeven dat verzoeker bij aanvang van zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen spontaan heeft aangegeven dat hij zijn tweede arrestatie bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet vermeldde, doet hieraan geen afbreuk.

De Raad stelt vast dat verzoeker zelf incoherente en verwarrende verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de persoonsgegevens die al dan niet met deze van de gezochte terrorist overeenstemmen en treedt derhalve verzoeker niet bij in zoverre hij de verwerende partij verantwoordelijk acht voor de daaromtrent bestaande verwarring (stuk 7, gehoorverslag, p. 16, 18; stuk 5, gehoorverslag, p. 3, 4, 6). Dat verzoeker wel duidelijk was over het feit dat zowel hij als de gezochte terrorist de naam A. Y. K. gemeen hebben, doet aan de vastgestelde incoherenties en vaagheden geen afbreuk.

Waar verzoeker betoogt dat hij zeer gedetailleerd kon beschrijven hoe hij werd gearresteerd en onder welke omstandigheden hij werd vastgehouden, ondervraagd en mishandeld, dient te worden gesteld dat elementen of gegevens in het voordeel van de vreemdeling niet noodzakelijk in de beslissing moeten worden opgenomen (RvS, nr. 178.032, 19 december 2007).

Verzoeker verklaart noch verschoont de vastgestelde tegenstrijdigheid in zijn verklaringen met betrekking tot de datum waarop hij de laatste keer ging werken waar hij de relevantie van deze tegenstrijdigheid voor de beoordeling van zijn asielse relaas zonder meer betwist.

Waar verzoeker nog de nadruk vestigt op het gegeven dat hij een soenniet is, dient te worden opgemerkt dat, hoewel uit de informatie in het dossier blijkt dat de sjiiitische milities zich in Irak en Bagdad bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten (zeker deze die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak en uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad) een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken, uit deze informatie niet kan worden afgeleid dat de situatie in het land en de regio van herkomst van verzoeker dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden worden gevisieerd of vervolgd. Mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, zijn er in hoofde van verzoeker voorts geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij soenniet is zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd in Bagdad.

Verzoekers verwijzing naar internationale rapporten waaruit zou blijken dat Irak een gebrekkig rechtssysteem kent dat geen rechtsbescherming biedt tegen arrestaties en foltering en zonder enige vorm van proces – verzoeker laat na deze rapporten te voegen – volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Middels een aanvullende nota van 27 april 2016 brengt verzoeker twee nieuwe stukken bij. Het betreft een arrestatiebevel in het Arabisch (stuk 3) en de beëdigde vertaling daarvan naar het Nederlands (stuk 4). De Raad merkt op dat verzoeker niet de minste toelichting verschaft bij deze nieuwe stukken en dat het hem derhalve niet duidelijk is op welke wijze en in welke omstandigheden verzoeker dit arrestatiebevel heeft ontvangen. Dient vervolgens te worden vastgesteld dat verzoeker slechts een fotokopie en geen origineel stuk voorlegt. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren

fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Documenten beschikken overigens slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielaanvraag ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Irak een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen.

In de mate uit het bovenstaande blijkt dat verzoeker de concrete en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, niet onderuit haalt, kan hij niet ernstig volhouden dat de motivering van de verwerende partij *“zeer subjectief en eenzijdig (is) opgesteld met als bedoeling de asielaanvraag van verzoeker te kunnen weigeren”*.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op wat voorafgaat, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Gelet op het ongeloofwaardig asielaanvraag dient de mogelijkheid tot bescherming niet te worden onderzocht.

Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet verwijst verzoeker naar de situatie in Bagdad, zoals deze naar voor komt in de door verweerder bijgebrachte landeninformatie.

Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (*“UNHCR Position on Returns to Iraq”*, 16 november 2016). Dit standpunt, waarnaar verwezen wordt in de aanvullende nota van 4 mei 2017 en de hierbij gevoegde COI Focus *“Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad”* van 6 februari 2017, dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: *“Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot*

internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.”)

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door verweerder, en waarnaar verzoeker verwijst, kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier en recente landeninformatie die door de verwerende partij middels een aanvullende nota van 4 mei 2017 werd bijgebracht maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden (“IDP’s”) op te vangen (“*UNHCR Position on Returns to Iraq*”, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibidem*, nr. 40).

UNHCR maakt nergens melding dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. De onrust van de lente 2016 is geluwd gelet op de successen van het Iraakse leger en de PMU.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De door verzoeker aangehaalde informatie is immers dezelfde als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. Waar verzoeker een tegenstrijdigheid meent te bespeuren tussen welbepaalde punten van bovenstaande veiligheidsanalyse en het besluit dat hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming, wijst de Raad hem erop dat de conclusie dat er actueel voor burgers in Bagdad geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet gesteund is op het geheel van de in de voormelde analyse opgenomen elementen en dat verzoeker zelf geen informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier respectievelijk bij de aanvullende nota van 4 mei 2017 niet correct of niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

2.6. Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de

vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF